

(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd, het verhaal is fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig verzonnen)

Van de auteur:

In de roman 'Adem en leef' is Rolf Detering rechercheur in Arnhem die de dood van een vrouw onderzoekt. Zij lijkt onder verdachte omstandigheden om het leven te zijn gekomen. Rein Klunder en Rietje Beukers zijn in die tijd collega's waar hij mee samenwerkt.

In de roman 'Je hart uit' maakt u kennis met Doris van Beeck. Zij loopt stage in Utrecht als rechercheur in opleiding en onderzoekt in haar stad de aanslag op een student.

Jaren later werken Rolf, Rein en Doris samen in 'Betragt.' Doris heeft een vaste aanstelling gekregen in Nijmegen, waar Rolf Detering naartoe was gepromoveerd en de leiding heeft gekregen over het rekercheteam, waarna hij Rein Klunder overhaalde om ook naar Nijmegen te verhuizen. Gedrieën onderzoeken ze de vondst van een man die onder gruwelijke omstandigheden aan zijn einde is gekomen.

In 'De dans ontspringen' ontmoet u Rolf samen met Jacobine Dijkman, zij is aangenomen als internetrechercheur en wordt aan het team toegevoegd. Ze werkt samen met Rein Klunder aan de oplossing van de verdwijning van een vrouw en een diefstal die overeenkomsten met elkaar lijken te hebben.

Aansluitend volgt 'Cold case', waar in 2006 het eerste cold case team ontstaat. Jacobine maakt daar deel vanuit en gaat, naar aanleiding van een bijzondere verklaring van een zestienjarige jongeman, op zoek naar een moordenaar.



Een woord van dank aan Mariette Vernooij, Roxane Houshmand, Arthur Bake en Jan Vogelij. Voor het lezen van het script, jullie commentaar, kritiek en correcties die deels door mij zijn verwerkt. Voor elk van jullie geldt dat dit de kwaliteit van 'Achteruit de tijd in' ten goede kwam.

Cover: Foto copyright @Vera van der Heide – Arnhem.



Uitgever: Brave New Books

Verkoop via: Bol.com, amazon.nl, libris.nl en website:

www.bravenewbooks.nl/johndekiewit

Info: facebook.com/johndekiewit

Email: johndekiewit@hotmail.com

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Romans van John de Kiewit:

‘Jenna’

‘Adem en Leef’

‘Je hart uit’

‘Betragt’

‘De dans ontspringen’

‘Cold case’

John de Kiewit

‘Achteruit de tijd in’

Misdaadroman

DEEL I

2010

Vrijdag, tweeëntwintig januari, vlak na de middag, ging de deur open in de poort van 'de Koepel', de gevangenis in Arnhem aan de Wilhelminastraat. Het miezerde en Maarten trok de capuchon over zijn hoofd. Hij lette niet eens op of er iemand op hem stond te wachten. Keek ook niet om naar het gebouw waar hij bijna twaalf jaar had doorgebracht voor een moord die hij gepleegd zou hebben. Liep de Alexanderstraat in richting Nijmegen en ondanks de regen wandelde hij zesentwintig kilometer om zijn vrijheid te beleven, naar zijn nieuwe adres.

Het afgelopen jaar ging hij regelmatig op begeleid verlof onder leiding van één of twee begeleiders. Waarna op de tweeëntwintigste zijn transmurale verlof startte, nadat het team dat hem begeleidde van mening was dat zijn terugkeer in de maatschappij verantwoord was. De burgemeester was geïnformeerd en had goedkeuring verleend. De zorgaanbieder wees een studio aan in Nijmegen omdat hij daar, op zijn verzoek, wilde wonen. Weg van Malburgen.

Het Openbaar Ministerie had de woensdag daarvoor goedkeuring verleend aan zijn terugkeer naar de normale samenleving en om kwart over zeven stak hij de sleutel in het slot van zijn studio. Een flat op de eerste verdieping aan de Triangelstraat, in de wijk Neerbosch-Oost. Op fietsafstand van zijn werk waar hij maandag begon, onder toezicht van de reclassering tot zijn volledige straf erop zat.

Tijdens zijn detentie had hij zijn HBO-studie 'Civiele Techniek' afgemaakt waar hij in totaal zes jaar over had gedaan. Vanuit 'de Koepel' had hij al digitaal gewerkt voor de gemeente Nijmegen en een planning opgesteld voor een andere aanpak van het onderhoud aan de Waalbrug. Een initiatief van de reclassering om hem na zijn vrijlating meteen goed aan het werk te krijgen.

Zaterdag, voordat hij startte met zijn werk, kocht hij een tweedehands Ford. Hij nam zich voor om de komende weken nog een paar rijlessen te nemen en maandag fietste hij naar het gemeentehuis aan de Korte Nieuwstraat, als beleidsmedewerker met een tijdelijk contract van dertig uur in de week. Zes uur per dag van half negen 's morgens tot drie uur 's middags met een middagpauze van een half uur.

Maarten Vervoort, in 1999 veroordeeld tot achttien jaar gevangenisstraf voor de moord op Bauke Veenema-Vervoort, zijn tante. Terwijl hij vol bleef houden dat hij haar niet had vermoord. Het jaar daarvoor werd ze donderdag twee juli 's morgens door haar dochtertje Anke gevonden die dacht dat ze sliep, omdat ze niet reageerde. Daarna dacht ze dat haar moeder bewusteloos was en verbaasde zich over de rare houding waarin ze lag, op haar buik met haar handen vastgebonden aan de bedrand evenals haar voeten.

Ze belde meteen haar oma en vertelde wat ze zag. Hendrika Vervoort, de moeder van Bauke, spurte op haar fiets naar de woning van haar dochter en trof haar aan, vermoord. Om haar hals zat een gedraaide witte theedoek waarmee ze, naar later bleek, was gewurgd. Anke, het nichtje van Maarten, verklaarde tegen de politie dat hij regelmatig bij zijn tante kwam voor wiskunde-bijles, waarna ook hij zijn DNA af moest staan. Want er was een onderbroek met spermavlekken aangetroffen en speeksel op de witte theedoek dat dezelfde DNA kenmerken vertoonde als het DNA van zijn tante. Waardoor het een familielid moest zijn. Zijn vader Johan of zijn oom Jochem, de broer van zijn vader, of hij.



Jelle, de man van Bauke, had een baan op een Noors productieplatform in de Noordzee. Daar werkte hij drie weken waarna hij een week vrij had. In die periode kreeg Maarten een affaire met zijn tante. Hij negentien jaar oud en zij drieëndertig. De eerste tijd 's avonds als Anke sliep, terwijl zijn vader dacht dat hij bijles kreeg van zijn zus.

Dat was ook zo, tijdens de grote vakantie drie keer in de week en op één van die avonden riep ze hem naar boven waar hij haar naakt aantrof in bad.

Sindsdien bedreef hij de liefde met haar of beter gezegd zij met hem. Omdat hij nog maagd was en niet wist waar te beginnen toen zij zonder een gevoel van schaamte zei dat ze met hem naar bed wilde, zin had in seks, met hem.

Het enige wat ze in zijn oor zou hebben gefluisterd was: 'dit blijft ons geheim Maarten, niemand hoeft hier ooit iets van te weten te komen,' en hij hield zijn mond.

Hij leerde snel, zij wees hem de weg en hij vertelde dat hij zich na een week of drie volwassener voelde, anders. Dat kwam door haar, omdat ze gemakkelijk en vrij met elkaar omgingen en niets vonden ze vreemd of onbetamelijk in hun aanraking. Hij verkende haar lichaam en zij dat van hem voordat hij bij haar binnendrong. Niet wild maar geleidelijk werkend naar een hoogtepunt, geleerd door haar.

Na de vakantie werden ze handiger in hun ontmoetingen, als hij wist wanneer Anke tussen de middag op school overbleef en Jelle aan het werk was voor de kust van Noorwegen. Hij belde dan de avond daarvoor om te vragen of ze morgenochtend tijd had vanwege een lastig wiskundevraagstuk waar hij haar hulp bij kon gebruiken. Dit werd de methode om elkaar regelmatig te zien, zonder dat zijn vader zich afvroeg waarom hij weer naar haar toe ging, waarna hij een uur of drie wegbleef.

Op vragen van de zijde van zijn vader: 'hoe het ging?'

vertelde Maarten consequent over de vraagstukken waar hij mee zat. Hoe goed zij dat uit kon leggen, waardoor ze hem hielp, waar z'n vader niets van begreep. De oorzaak dat hij niet verder vroeg en zijn mond hield.

Eén keer en soms twee keer in de week, want te vaak dat was riskant, stapte hij op zijn fiets en reed naar haar toe. Hij ging achterom en via de keuken naar binnen, waarna hij meestal meteen doorliep naar boven, naar de badkamer. Eerst samen onder de douche en daarna in bed of op een stoel, de tijd nemend om te genieten van hun extase.

Tot zijn vader op een ochtend zijn hevig geëmotioneerde moeder aan de lijn kreeg met het verschrikkelijke bericht dat Bauke was vermoord.

Droefenis toonde Maarten, alleen met zijn frustratie die hij niet kwijt kon toen zijn vader vertelde dat hij zijn tante niet hoefde te bellen, dat het beter was als hij thuisbleef.

Hendrika had Anke meegenomen naar haar huis en vervolgens de schoonouders van haar dochter ingelicht, want Jelle zat nog op zijn werk. Hij zou de volgende dag weer thuis komen en Bauke haalde hem dan op van Schiphol.



Sinds hij in hechtenis werd genomen, omdat zijn DNA volledig matchte met de DNA bewijsstukken, kreeg hij het gevoel dat de hele wereld wist wat hij en Bauke samen hadden. Zijn vader keek hem niet meer aan, deed hem in de ban en kon de schande van het handelen van zijn zoon met zijn zus niet verdragen. Hij vereenzaamde nog meer sinds zijn scheiding van Elsbeth, zijn vrouw die hem het jaar daarvoor in de steek liet. Ze vertrok met zijn dochter Annegreet, naar Apeldoorn. Maarten bleef daarna bij hem

omdat een vaderlijke opvoeding beter bij hem zou passen, waardoor hij het prettig vond dat zijn zus aandacht aan hem besteedde, door hem te helpen met zijn wiskunde. Bauke was clever, had gestudeerd en was altijd al slimmer geweest dan hij. Sportief en goed ogend. Johan nam het assurantiekantoor van zijn vader over en werkte samen met zijn broer Jochem vanuit huis. In een kantoor aan de achterzijde van zijn woning. Zijn werk dat hem op de been hield. Hij wilde niet getuigen tijdens de rechtszaak, maar kwam daar niet onderuit toen de aanklager hem opriep. Voordat hij aan de beurt was luisterde hij naar de heldere toon van zijn nichtje Anke die de vragen van de Officier van Justitie beantwoordde. Antwoorden die het vonnis van Maarten inluidde omdat zij hem hoorde die avond, om tien uur. Ze wist dat door haar wekker die verlicht was, zodat ze er 's nachts op kon kijken.

Jelle was ook op de zitting. Hij boog diep, steunend op zijn knieën toen zijn dochter antwoordde op vragen hoe zij haar moeder aantrof.

Daarna was Johan aan de beurt om te antwoorden op vragen wat hij wist van de bezoeken van zijn zoon, of dat zijn toestemming had. Of hij ooit iets gemerkt had wat hij vreemd vond en meer van dat soort vragen. Tot de officier vroeg wat hij van de verdachte vond, zijn zoon. Waarna hij antwoordde: 'over wie heeft u het? Ik ken die man helemaal niet,' en er ging geroezemoes door de zaal.

Op de tweede dag kwam Maarten aan het woord. Ondanks dat hij vol bleef houden dat hij Bauke niet vermoord had, geloofden ze hem niet. Hij hakte te veel, stotterde bijna en gaf gebrekkige antwoorden op de verschrikkelijke vragen die voor zijn gevoel werden gesteld:

'Wat zijn onderbroek deed in de wasmand?'

‘Omdat hij klaarkwam voor ze aan hun spel begonnen, dus vond ze het beter dat zij die waste.’

‘Spel?’ vroeg de officier.

‘Ja, wij speelden met elkaar,’ hakte hij.

‘Leg eens uit,’ zei de officier.

En hij schudde zijn hoofd, dat ging hij niet doen. Hij zweeg, zei even later: ‘ik hield van Bauke en zij van mij, ik zou haar geen kwaad kunnen doen.’

‘Je hebt haar gewurgd met een witte theedoek, jouw speeksel, lichaamsvocht en dat van haar zaten daarop. Sporen van sperma in een onderbroek afkomstig van jou. Leg mij dit uit,’ zei de officier, uit de hoogte.

Hij ging dat niet vertellen, eigenzinnig als hij was en zei dat hij dat niet kon. Maar de officier liet het daar niet bij en tegenstribbelend vertelde hij dat hij dit te intiem vond, zoals zij was. Zorgen dat een stoel of de lakens van het bed niet bevlekt werden, als een soort onderlegger als ze met elkaar vreeën. En voor zijn gevoel ging hen dit niets aan. Hij ontkende weer dat hij haar had vermoord, hij hield van haar, dit zou hij nooit doen. Nooit.

‘Un crime violent,’ zei de officier, theatraal. ‘Een gruwelijke moord, voorbereid vanwege de wijze waarop het slachtoffer was vastgebonden. Maar vooral de wijze waarop ze gewurgd was, draaiend aan de twee uiteinden van de theedoek, tot haar nek brak en ze stikte. Overtuigend bewijs, ook omdat er niets was gevonden dat op een andere dader duidde.’

Hij kreeg als laatste het woord. Het enige wat hij zeggen kon was dat hij het niet had gedaan en haar miste en weer klonk het geroezemoes in de rechtszaal.



Twee maanden later volgde de uitspraak, achttien jaar voor moord met voorbedachte rade, met aftrek van voorarrest en hij verdween in 'de Koepel.'

Zijn zus Annegreet bezocht hem zo nu en dan. Van haar hoorde hij dat zijn moeder geen weet meer van hem had en ze moest tegen hem zeggen dat ze ook niet meer voor hem bad. Maar na een jaar of twee verwaterde het contact met zijn zus.

Op haar achttiende kwam Anke op bezoek, ze was volwassen en liet zich niet meer tegenhouden. Ze wilde hem spreken en zien waar hij zat of zijn straf werkte. Ook voor haar was het een zekere zaak dat hij de dader was van de moord op haar moeder.

Verrast was hij dat ze zo vriendelijk was, waardoor zijn tegenzin verdween. Zijn begeleider zag haar bezoek als een kans om aan te tonen dat hij tot sociale contacten met nabestaanden in staat was. Ze raakten aan de praat, een gesprek waarin ze vooral nieuwsgierig was over die avond dat ze hem hoorde, terwijl zij in bed lag. Hij zei dat hij van niets wist, ondanks dat Anke dit verteld had aan de rechercheur die haar ondervroeg. Ze was er van overtuigd dat hij het was. Ze had hem op de trap gehoord en later op de avond ook.

'Voor zover ik mij kan herinneren was ik om halftien uur 's avonds weer thuis,' antwoordde hij rustig. 'Maar mijn vader kon dat niet bevestigen, hij was op bezoek bij een klant vanwege een verzekering die die mensen nodig hadden.'

'Jammer,' antwoordde ze. 'Dat je blijft liegen over je daad. Ik zou er minder moeite mee hebben als je toegaf dat je haar vermoord hebt, dan zou ik je het ooit kunnen vergeven. Maar zo niet.'

'Ik heb haar niet vermoord,' zei hij weer.

Anke stapte op, keek hem minachtend aan en vertrok,

gedesillusioneerd over de uitkomst van haar bezoek. Haar eerste en de laatste.

De week daarop kwam zijn oma, Hendrika intussen zevenenzestig jaar. De oorzaak was dat Anke volkomen overstuur bij haar binnenstapte toen ze bij hem was geweest. Zodoende wilde ze zijn kant van het verhaal horen om objectief te blijven.

‘Nu pas?’ vroeg hij. ‘Na acht jaar komt u een keer op bezoek? Omdat mijn nichtje overstuur is door een bezoek waar zij zelf op stond dat dit moest gebeuren. Ik heb haar niet vermoord oma en meer heb ik u niet te vertellen. Het spijt mij wat ik nu tegen u zeg, mijn oma, maar ga alstublieft weg en kom niet meer terug. Net zoals mijn vader zei in de rechtszaal: ‘over wie heeft u het, geldt dit ook voor u. Ik ben niet de verloren zoon, maar de verstoten zoon.’

Rond die tijd begon zijn traject om hem een kans te bieden terug te keren in de maatschappij. Hij had zijn HBO-diploma ‘Civiele Techniek’ gehaald en kreeg via de reclassering bezoek van beleidsmedewerkers van gemeenten om mee te denken over de wijze waarop onderhoud gepleegd kon worden aan bouwwerken, bruggen, tunnels en viaducten. Een metamorfose als het om zijn dagelijkse gang in de gevangenis ging, ondanks routinematige gebeurtenissen die hij elke dag van de week meemaakte als gevangene. En vervolgens, na elf jaar, liep hij voor het eerst samen met een begeleidster door de deur in de poort aan de Wilhelminastraat en wandelden naar het centrum om boodschappen te doen. Hij deed het goed en wist dat hij kans maakte om vervroegd in de samenleving terug te keren. Hij ging niet terug naar Malburgen want daar kende hij niemand meer, hij koos voor Nijmegen vanwege het werk dat geboden werd. Hij begon opnieuw, bijna tweeëndertig jaar oud, als een onervaren broekie.

's Avonds laat in bed zette hij de wekkerradio aan. Even later werd Rob de Nijs aangekondigd met het nummer 'Het werd zomer'. Hij herkende het lied en abrupt drukte hij de radio uit.



2009

Rein Klunder verlaat Noor Elsing, zijn partner in de afgelopen zeven jaar met wie hij samenwoonde in Nijmegen. Vijf jaar geleden trok hij bij haar in, in haar huis waar ze haar praktijk uitoefent en liep al een tijdje met die gedachten, maar stelde dit steeds uit. Vanwege het ongewisse waar hij zich mee confronteerde als hij overdacht hoe hij dit aan ging pakken en wat hem daarna overkwam. Twee jaar hield hij voor zijn gevoel zijn relatie met Noor vol sinds Jacobine Dijkman, zijn collega binnen het recherche-team, een einde maakte aan hun verhouding. Eerst nog in de vorm van een 'time out' en dat begreep hij toen totaal niet, maar uiteindelijk definitief. Ook nadat Jacobine in 2007 haar partner verliet, waardoor hij dacht weer een kans te maken op herstel van de aanhankelijke en intieme tijd die hij met haar had meegemaakt. Maar hij pakte dit volkomen verkeerd aan door de onzekerheid die in hem sloop op het moment dat hij haar aandacht trok. Tot hij samen met al zijn collega's van haar te horen kreeg dat ze ontslag nam en vertrok naar Italië, haar nieuwe liefde achterna. Toen kreeg hij, tegen beter weten in, het onbestemde idee dat dit de oorzaak was dat zij hun relatie beëindigde, dat ze hem bedroog. Toen hij haar daar op aansprak kreeg hij de kous op z'n kop. Onomwonden en gemaakt vriendelijk maakte ze hem duidelijk dat hij de oorzaak was van hun breuk. In de eerste plaats omdat hij haar niet steunde in haar vak en als collega. Maar vooral omdat hij, ondanks haar regelmatige aanmoedigingen om op te stappen bij hun partners en samen het leven voort te zetten, geen initiatief nam en af zat te wachten. Met een sneer zei ze dat ze hem dankbaar was, daardoor stond ze open voor een relatie met haar nieuwe partner, een Italiaan. Sindsdien hield hij zijn relatie met Noor vol.

Tot hij Jacobine met haar partner ontmoette op een georganiseerd feestje op hun bureau, waar zij door Rolf Detering, haar baas, ook uitgenodigd was als oud-collega.

Ervoer haar routinematige handdruk met Noor terwijl ze hem met een ongeïnteresseerde blik aankeek, gespeend van enige empathie. Alsof ze hem voor het eerst ontmoette.

Hij vond zichzelf een onbenul, dat hij al die tijd niet naar zijn zelfrespect luisterde en koos voor zichzelf. Dat hij haar besluit niet beoordeelde als het einde van hun relatie en in plaats daarvan bijzonder onhandig met haar omging als collega. Waarschijnlijk de belangrijkste oorzaak dat zij volledig op hem uitgekeken raakte. Op dat feestje was dit meer dan duidelijk. Vanaf dat moment nam hij zich voor om een dagboek bij te houden waarin hij zijn gedachten omschreef. Als hij deze herlas corrigeerde hij met regelmaat zijn notities, omdat hij tegen zichzelf loog, waardoor na vele bladzijden de waarheid aan hem opdrong. Dat hij beseft waar hij staat in zijn leven en weet wat het hem brengt als hij daarmee doorgaat. Zijn gedrag tegen anderen, zijn aangenomen leugens om zichzelf te motiveren met onhaalbare toekomstgedachten, terwijl Noor in die tijd nooit aan hem vroeg of er iets met hem aan de hand was. En dat kwam hard aan, zij had genoeg aan het leven met hem, maar vooral aan haar werk en in haar vrije tijd tennissen.

Dagenlang liep hij met de feiten die hij als eindconclusie schreef, als een soort van epiloog waarin een laatste niet mis te verstane regel stond: 'kap er mee.'

Slapeloze nachten kreeg hij ervan, want kappen met z'n huidige leven, met zijn werk waar hij goed in was, een ervaren rechercheur op zijn eenenveertigste. Tweede man achter Rolf waar hij al jaren mee samenwerkte. Een zinvolle baan waar hij samen met zijn collega's met regelmaat succes boekte.

Alleen voelde dit de laatste twee jaar niet meer zo, maar dat gevoel wilde hij wel terug. Intussen wist hij dat dit haalbaar was, mits hij Noor verliet. Dat hij dit deel van zijn leven ging beëindigen en koos voor zichzelf, want zodra hij daar aan gewend was nam de zin in werken toe. En ook zijn kansen op een nieuwe relatie, ondanks dat hij zich dit nog niet voor kon stellen.

Toen hij zijn besluit nam vroeg hij een gesprek aan met Rolf, op een vrijdag aan het einde van de middag. Hij vertelde hem alles, noemde nergens de naam van Jacobine, maar wel zijn verhouding met een ander en de gevolgen daarvan. Rolf raadde hem aan om met de bedrijfspsycholoog te gaan praten, liefst ook met Noor om te onderzoeken of daardoor een kans op herstel mogelijk was. Iets waar Noor tot op dat moment geen weet van had en hij liet dat liever zo, als het om de oorzaak ging.

Hij was al op zoek naar een plek om daar tijdelijk te gaan wonen tot hij alles na zijn scheiding met Noor op orde had, waar hij Rolf van op de hoogte zou houden. Intussen een collega-vriend, zijn baas die vertrouwde op hem en niet twijfelde aan zijn inzet.

De week na zijn gesprek met Rolf vond hij een tweekamerflat in Nijmegen van zestig vierkante meter. Een flat op de derde verdieping aan de Symfoniestraat. Hij kreeg de sleutel op één december en na werktijd, deels in de weekenden organiseerde hij dat zijn toekomstige adres werd opgeknapt en ingericht met spullen die hij hoofdzakelijk online kocht. Hij had de buurvrouw een sleutel gegeven zodat bezorgers de spullen af konden leveren, waarna hij op zijn toekomstige adres vele uren doorbracht om alles in elkaar te zetten. En dat viel niet op bij Noor, zij had haar werk en hij het zijne.



Vrijdag, achttien december, wilde hij met Noor een serieus gesprek. Als hij dit zo zei nam ze de tijd en namen plaats aan de eettafel.

Anderhalf uur later vertrok Noor met een reiskoffertje naar een vriendin waar ze het weekeinde bleef slapen. Ze wilde niet meer met hem in één huis. Hij kreeg de tijd tot zondag rond het middaguur waarna ze aannam dat hij alles had weggehaald dat van hem was. Om vier uur 's middags keerde ze terug en was hij in haar huis niet meer welkom.

'Gooi de sleutelbos maar door de brievenbus als je de deur afsluit,' zei ze bits voor ze vertrok. 'En het ga je goed.'

Het voelde niet als een opluchting, hij had eerder een onbestemd gevoel terwijl hij door haar huis liep. Alles in en in wit met zwarte, paarse en donkerrode objecten als meubels, tafels, stoelen en kunst. Een koud huis, als een strak kantoor.

Op zaterdag huurde hij een bestelwagen en ruimde uit het huis wat van hem was. Het was niet veel, maar het paste niet in zijn sedan. Toen hij de deur achter zich dichttrok haalde hij haar sleutels van zijn sleutelbos en gooide ze door de brievenbus naar binnen. Hij stuurde Noor een sms dat zijn sleutels achter de voordeur lagen als ze thuiskwam en vertrok. Nog steeds had hij geen opgelucht gevoel toen hij deze fase van het afscheid achter de rug had, eerder een leeg gevoel.

's Avonds tegen middernacht, in zijn eenpersoonsbed dat hij had meegenomen, probeerde hij een boek te lezen. Maar hij kon zich niet concentreren en legde het boek op de grond. Hij dacht na over wat hij de eerste zondag van zijn verblijf aan de Symfoniestraat ging doen. Zette de wekker op zeven uur en nam zich voor om een flink stuk te gaan fietsen.



Maandag, aan het einde van het weekoverleg dat door Rolf werd geleid, vertelde hij aan zijn collega's waar hij sinds vorige week zaterdag woonde, dat insloeg als een bom. Hij ruilde zijn vrije kerstweekend met Doris en met Rogier Zwaan de dagen tussen kerst en nieuwjaar. Hij wilde liever aan het werk blijven, dat door zijn collega's in dank werd afgenomen.

Op oudejaarsavond vierde hij de jaarwisseling met zijn ouders. Hij had een kamer gereserveerd in het 'Mercure Hotel' waar hij ze naartoe bracht toen ze 's ochtends met de trein arriveerden, haalde ze op en bracht ze terug. Ze bleven tot zondagmiddag waardoor hij de kans kreeg om met zijn vader bij te praten, waarna zijn moeder met regelmaat haar mening aan het gesprek toevoegde. Het bijzondere was dat zowel z'n moeder als zijn vader het niet spijtig vonden dat zijn relatie met Noor op de klippen liep. Want in de zeven jaar dat zij eigenlijk hun schoondochter was had ze misschien tien keer uit zichzelf met hen gebeld en samen met haar zagen ze hun zoon nooit bij hen thuis. Zijn moeder kon niet nalaten aan haar kritiek toe te voegen dat Lize Blijleven sinds twee jaar ook weer alleen woonde, met haar dochttertje van acht. Waarop zijn vader zei: 'Niet doen Nien, blijf daar af.'

Lize, zijn eerste vriendin op de middelbare school. Wonend in Olst, de plaats waar zijn ouders wonen. Hij kon zich niet voorstellen dat zij na zoveel jaar contact met hem zou willen, laat staan hijzelf.



Vier januari was hij op tijd op het werk. Hij werd vroeg wakker, besloot om op te staan en aan de slag te gaan.

Rietje Beukers, zijn nieuwe collega binnen hun team, kwam even daarna. Een hernieuwde kennismaking volgde, sinds de tijd dat ze in Arnhem samenwerkten en hij kreeg het gevoel dat met haar de sfeer binnen het bureau er op vooruit ging. Hun nieuwe internetrechercheur, zijn collega waar hij veel mee te maken kreeg.



Voordat Rietje Beukers besloot om van standplaats te veranderen, van Arnhem naar Nijmegen omdat Rolf Detering dit aan haar voorstelde, wisselde ze van gedachten met hem. Over hun veranderde privélevens sinds Rolf negen jaar geleden naar Nijmegen vertrok. Tijdens hun hernieuwde kennismaking vernam ze dat hij zoekend was naar aanvulling van zijn team. Door het vertrek van Jacobine Dijkman, zij vertrok naar Italië haar liefde achterna en kwam niet meer terug.

Zij kwam begin vorig jaar alleen te staan nadat haar partner overleed na een val van een ladder. Ze bleef achter met een zoon van zes en een dochter van vier jaar. Een week bracht ze thuis door nadat ze Olivier hadden gecremeerd in het bijzijn van hun kinderen, hun beider familie, vrienden en vakgenoten, te veel om op te noemen. Meer dan honderdvijftig 'meelevers' met de dood van Olivier Hauwaerts. Een week waarin ze met haar schoonouders tijd besteedde aan Bart en Fien die hun vader kwijt waren, terwijl haar vader en moeder zich om haar bekommerden. Want ze was sterk in het bijzijn van haar kinderen, maar veranderde als ze naar bed waren en sliepen. Zowel haar vader als haar schoonvader fungeerden als gesprekspartner, waar ze met al haar emotie haar toekomst mee besprak, één zonder Olivier. Ze moest naar een ander huis zoeken, de eengezinswoning was voor één inkomen te duur, waar haar schoonvader haar mee ging helpen. Haar ouders woonden in Den Helder, de plaats waar zij geboren was en daar wilde ze niet naar terug. Ze moest aan het werk van zichzelf, ondanks dat ze alle tijd kreeg van Mats van der Kraan, haar directe chef. Ze was er zeker van dat dit het beste voor haar was, werk zorgde ervoor dat haar gedachten los kwamen van hem, haar partner sinds 2001.

Ze ontmoette Olivier in Arnhem nadat ze door een auto

van haar fiets af werd gereden en hij haar hielp. Ze moest naar het ziekenhuis en hij reed haar daar met z'n auto naartoe en bleef tot hij haar naar huis kon brengen. Hij regelde met het politiebureau dat ze haar fiets naar haar huis brachten terwijl ze bezig waren om de wond boven op haar hand te hechten. Na het ongeval had hij meteen haar hand ingepakt met een snelverband dat hij altijd bij zich had in zijn sporttas als hij les ging geven, als sportleraar op middelbare scholen. Tweeëndertig uur in de week had hij daardoor werk, vijf dagen in de week met als ultieme arbeidsvoorwaarden dat hij tijdens schoolvakanties vrij had en op vakantie ging, skiën, kitesurfen. En door het jaar heen trainde hij voor de marathon.

Hij woonde aan de Gogelstraat waar ze drie maanden later bij hem introk, omdat hij de volgende dag weer kwam kijken hoe het met haar ging. Trof haar ouders die meteen naar haar toekwamen vanuit Den Helder toen ze hoorden van haar ongeval. En hij had de tijd, het was grote vakantie waardoor de kennismaking de rest van de dag duurde.

En zeven jaar later was ze hem kwijt nadat hij een houten ladder beklom aan de achterzijde van het huis om de dakgoot schoon te maken. Toen hij bovenaan stond brak een houten trede af en de volgende ook waarna hij zijdeling wegviel en kwam terecht op het schuurtje van de burens.

Zwaargewond raakte hij door het asbestdak waar hij doorheen viel, door de gebroken delen die in zijn lijf staken.

Haar vader en moeder pasten op de kinderen en de ouders van Olivier zaten nog aan zijn bed.

Hij haalde de ochtend niet.

Zij werd meteen opgevangen nadat ze de impact van zijn overlijden in beeld kreeg en belde op advies van de verpleegster haar broer.



De afgelopen jaren had ze zich opgewerkt als internet-rechercheur, een baan die ze bij de recherche sinds twee jaar uitoefende om data te zoeken met betrekking tot verschillende misdrijven. Werk dat ze soms mee naar huis nam omdat ze er niet los van kwam, vooral als ze informatie dacht te vinden die kon helpen in een zaak. Intussen was ze verhuisd naar de Volkerakstraat, naar een flat niet te ver van de lagere school waar Bart en Fien op zaten. Rolf kwam achter haar omstandigheden toen hij door zijn werk in gesprek raakte met Mats van der Kraan, haar leidinggevende waar Rolf jaren geleden mee samenwerkte.

Tijdens hun gesprek polste hij haar of ze belangstelling had om te verkassen naar Nijmegen. Daar had ze oren naar omdat haar schoonouders in Beuningen woonden. Zij hielpen haar met de opvang van haar kinderen en dat zou makkelijker voor hen worden als zij daar woonde en werkte.

Rolf sloot dit kort met zijn korpschef Frank Bogaerds, nadat hij met haar goede afspraken had gemaakt over de wijze waarop. Bogaerds nam daarna contact op met zijn collega Jan Nijhuis in Arnhem of deze transfer tot de mogelijkheden behoorde. Dit nadat hij met zijn meerdere gesproken had of een dergelijke verhuizing van personeel, met de achtergronden die hij erbij vermeldde, gepast was. Waarna hij groen licht kreeg.

Bart en Fien waren niet blij toen ze te horen kregen dat ze een vierkamerflat had gevonden in Bottendaal, een wijk in Nijmegen. Omdat mama een andere baan kreeg bij de politie, waardoor ze moesten verhuizen. Een heel andere woning op de tweede verdieping aan de Trompstraat, met zicht op de spoorlijn. Geen tuin meer en allebei een kleinere kamer, maar wel gezellig.

Vlak voor de kerst betrokken ze de woning, die ze sfeervol

had ingericht met hulp van haar schoonouders vanwege de kerstvakantie. De periode waarin haar kinderen verhuisden naar hun nieuwe basisschool. Haar schoonmoeder was ruim op tijd om te helpen, ondanks dat de kinderen pas de elfde naar school gingen en op maandag vier januari fietste ze naar haar werk. Haar eerste dag werkdag binnen het team van Rolf Detering.

Er volgde een hernieuwde kennismaking met Rein Klunder, een oud-collega in Arnhem, waarna ze kennis maakte met Doris van Beeck en Rogier Zwaan, haar collega wiens positie ze overnam. Hij werd de vaste IT-man binnen het cold case team van de regio en elkaars back-up in tijde van ziekte of vakanties. Tevens kreeg zij de taak om van een vergadering de notulen te maken die ze na overleg met Rolf op het net zette voor haar collega's.

Na een ochtendbespreking maakte Rolf een afspraak met haar tegen het einde van de middag. Hij vroeg of ze er voor voelde als hij haar zo nu en dan meestuurde met Doris of Rein, om ervaring op te doen. Iets dat ze in Arnhem niet eerder mee had gemaakt, maar ze kon zich voorstellen dat dit mee kon helpen om haar zoektechniek te verbeteren. Door de praktijk, die in veel gevallen elke keer weer anders is, zou dat een andere kijk kunnen veroorzaken met betrekking tot kenmerken waar ze naar diende te zoeken. Daarna gaf Rolf haar het dossier van Maarten Vervoort, een veroordeelde moordenaar die de tweeëntwintigste begon aan zijn terugkeer in de samenleving en sinds die dag woonde in Nijmegen. De opdracht was om, voor de volgende vergadering op elf januari, een profiel van deze man samen te stellen met een kort overzicht van de misdaad die hij had gepleegd. Tevens was het de bedoeling dat zij deze informatie in het overleg zou voordragen, met de redenen

waarom Maarten Vervoort op de agenda stond.

Met een goed gevoel fietste ze aan het einde van haar eerste werkdag naar huis en trof haar beide schoonouders. Haar schoonvader was met het openbaar vervoer naar Nijmegen gekomen om gezamenlijk te eten, nieuwsgierig als hij was hoe ze deze dag had beleefd.

Die avond spraken ze af dat zij haar schoonmoeder bij haar voornaam ging noemen, niet meer mams maar Rieka en haar schoonvader Huib. Dat vonden ze prettiger en ze leerden Bart en Fien om ze oma Rieka en opa Huib te noemen en niet alleen maar opa en oma, want dat waren haar ouders.



's Avonds om een uur of negen, nadat haar schoon ouders waren vertrokken en Bart en Fien lagen te slapen, opent ze haar pc en zoekt naar informatie over Maarten Vervoort.

Ze leest diverse krantenberichten uit de tijd dat hij opgepakt werd en bijna een jaar later als hij veroordeeld wordt, vlak voor zijn twintigste verjaardag. Wat haar meteen opvalt, is dat hij tot aan zijn laatste mogelijkheid om zich uit te spreken, bleef zeggen dat hij haar niet had vermoord, ondanks alle bewijzen die tegen hem spraken. Zelfs zijn advocaat kreeg geen vat op enig bewijs dat Maarten mogelijkwerwijs niet de dader was. Hij vroeg het hof om mededogen, gezien de leeftijd van Maarten en het feit dat naar de mening van de verdediging zijn tante misbruik van hem had gemaakt, van een naïeve maagdelijke jongeling. Waar Maarten ontkennend op reageerde, vanwege bijles ontmoette hij zijn tante regelmatig en het bed deelde hij uit vrije wil met haar, omdat hij van haar hield. Ze vraagt zich meteen af of Maarten dit werkelijk zo had gezegd, of dat het

de vrije interpretatie van de journalist was, maar daar kwam ze na morgen wel achter.



‘Rein!’ roept Rietje. ‘Kom eens.’

Rein keert op z’n schreden terug. Vraagt: ‘wat is er?’

‘Kun jij mij straks alsjeblieft afzetten bij de bushalte, ik heb een lekke band en het stroomt van de regen.’

‘Ik wil je ook wel even thuisbrengen, je fiets past wel achterin.’

‘Nee, dat hoeft niet,’ antwoordt ze. ‘Ik vraag wel aan mijn schoonvader of hij mijn fiets morgen ophaalt. Hij heeft een stationcar en dan repareert hij daarna die band wel voor mij.’

‘Hoe vroeg sta je dan op morgen, als je met de bus moet?’

‘Driekwartier eerder, op de fiets gaat het veel vlotter.’

‘En dan moet je schoonmoeder ook een uur eerder op, zo vroeg kun jij je kinderen niet afleveren op school.’

‘Ja, dat is wel zo.’

‘Ik breng je wel en we nemen je fiets mee. En morgen kom ik je halen.’

‘Dus dat betekent dat je mij morgen opnieuw naar huis brengt?’ vraagt ze, met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Natuurlijk,’ antwoord Rein, met een lach. ‘Het afronden van een afspraak.’

Tegen kwart voor zes rijden ze richting de kinderopvang. Ze halen Bart en Fien op en rijden naar haar flat. Ze vraagt of hij mee-eet dat hij in eerste instantie aarzelend accepteert, maar uiteindelijk zegt hij dat hij dit gezellig vindt. Vooral

toen Fien aan hem vroeg of hij naast haar aan tafel kwam zitten. Aandoenlijk vindt hij dit en uitnodigend.

Thuis aangekomen zet hij onder in de kelderruimte de fiets in de berging, loopt de trappen op naar de tweede verdieping en belt aan op nummer drieëntwintig. Fien doet open en voor hij het goed en wel in de gaten heeft wordt hij ingepalmd door haar en Bart, met hun vragen waar je soms van denkt dat die eerder door een volwassene worden gesteld. Vooral als Fien vraagt: 'heb jij ook kinderen?' dat om een passend antwoord vraagt. Uiteindelijk eten ze samen, praten over school en allerlei plannen voor de komende zomer en Rietje vraagt: 'doen we nog een kop koffie als ik die twee in bed heb?'

Rond half negen staat de koffie op de salontafel, ze zet de radio zachtjes aan en neemt tegenover hem plaats.

'Je bent aangenomen,' zegt ze, lachend. 'Ze vinden het best als je weer een keer komt eten.'

Hij glimlacht. Antwoord: 'die dochter van jou weet het wel te brengen als je vertelt dat je geen kinderen hebt. Dat ze eigenwijs vraagt: 'waarom niet?'

'Ja, volgens mij moest je even zoeken naar een antwoord waarmee je je niet al te veel bloot gaf,' zegt ze.

'Klopt, maar ik moet een antwoord geven. Als je alleen maar zegt dat je geen kinderen wilt dan snapt zij daar niets van. Want hoe zeg je dit als je nauwelijks twee maanden geleden je partner verlaten hebt, een vrouw die geen kinderen wilde.'

'Ja,' antwoordt ze. 'Ik vond het best wel heftig om op mijn eerste werkdag, aan het einde van het weekoverleg, van jou te horen dat je op weer op jezelf woont.'

'Ik laat je mijn woning binnenkort wel zien, dan begrijp je meteen dat dit tijdelijk is. Ik zocht op korte termijn een plek, liefst zo praktisch mogelijk en dat werd die plek.'

‘Heb je veel last van je scheiding?’

‘Nee, geen last. Eigenlijk functioneer ik beter sinds ik Noor verliet. Ik heb ook weer meer zin in mijn werk, ben alerter en geïnteresseerd. Niet alleen in wat ik moet doen, maar ook in dat van anderen. Dat van jou, wat je op een dag meemaakt.’

‘Ja, maar dat is werk en ’s avonds komt elke dag weer het moment dat je alleen bent, net zoals ik als de kinderen in bed liggen. Dan denk ik meteen aan Olivier, binnenkort is het twee jaar geleden dat hij omkwam door een ongeluk. Ik heb dit nog steeds niet onder controle en jij bent pas twee maanden alleen.’

‘Ik besef dat het tijd kost om ervaringen, beslissingen die je zelf neemt of die je opgedrongen worden, te accepteren. Maar het is wel mijn beslissing en niet die van een ander,’ zegt hij. ‘Bij jou kwam het verlies van je partner als een donderslag. Dat verdriet is groter als een besluit wat jezelf neemt om een fase in je leven af te sluiten. Op termijn te bezien hoe het verder met je leven gaat.’

‘Hoe lang was je samen met Noor?’ vraagt ze.

‘Bijna acht jaar. Al die jaren heb ik er alles aan gedaan om het haar naar de zin te maken. Een wekelijks ritueel waar zij aan verslaafd was en ik deed daar aan mee.’

‘Is uitgekeken daar het goede woord voor?’ vraagt ze.

‘Blijkbaar niet, want ik ontmoette een andere vrouw. We werden stapel op elkaar, gehecht, liefdevol. Maar ik liet mijn betrouwbare leventje niet los en dat duurde te lang. Ze maakte het uit, een soort van pauze en een paar maanden later bleek ze een nieuwe vriend te hebben. Kans verkeken, ik was haar kwijt. Daarna kwam pas echt het besef hoe mijn dagelijkse bestaan in elkaar stak, dat wat ik mij voorgesteld had hoe mijn leven er op z’n veertigste uit zou zien. Waar niets van terecht bleek te zijn gekomen, omdat